

"DEMÀ FAREM..." VÉS A SABER! ARA ÉS MOMENT DE CELEBRACIÓ I DE GRATITUD

Text introductori de l'Homenatge a la Paraula 2013: 40 anys de Pluja. A Pluja Teatre.

La gent de la meua generació (del 68) teníem quatre o cinc anys quan Pluja començava a fer teatre.

He de reconèixer que sent una debilitat especial per la paraula "pluja", i per la idea de vitalitat, de fertilitat, de saó i de neteja que significa i simbolitza. Perquè s'hi uneixen una quotidianitat assumida i la natura imprescindible, irrenunciable, connatural a la mateixa paraula. Curiosament, és una de les que més em va costar d'aprendre a escriure: que si *t* o no *t* davant de la *j*. I per això també, una d'aquelles paraules trampolí que em fa saltar fins als anys iniciàtics d'aprenentatge de la llengua:

-Mestre: "pluja" s'escriu amb *t* o sense *t*?

Fins que un d'aquells primers mestres bons, que no era mestre de valencià, perquè aleshores no hi havia encara mestres de valencià, però que estava ben al dia de les inquietuds culturals de la Safor en aquells primeríssims anys 80, em va dir:

-"Platja" és amb *t*, encara que en alguns senyals la lleven; i "pluja" s'escriu com el nom de Pluja Teatre: sense *t*!

Aleshores recorde que hi vaig pensar: "i qui deu ser aquesta gent de teatre que és capaç de decidir com s'ha d'escriure una paraula?". Pluja Teatre: sense *t* davant de la *j*. A pesar que, en els primers anys, fins i tot els plugeros vacil·laven, a l'hora d'escriure's el propi nom. I és que, al principi, tot vacil·lava... I ara... Ara també, però amb 40 anys més als muscles, d'insistència professional i de generositat envers una societat, aquesta de 40 anys després, que ha sigut la beneficiària directa de la saó que ha anat fent aquesta pluja imprescindible. Només ens queda un dubte: i els polítics? Els polítics, siguen del color que siguen, hi han estat a l'altura? Han sigut i són conscients de l'aportació, de la fertilitat que la pluja dels Pluja ha significat per al patrimoni cultural de la comarca, per a la vitalitat del teatre valencià, per a la salubritat de tants i tants grups amateurs com han germinat als nostres pobles durant, després, i gràcies als 40 anys de ploguda incessant? Algú ha plogut amb més trellat, en aquest país de pluges tantes vegades destarotades, que els nostres Pluja Teatre?

L'any 1989 els vaig veure actuar per primera vegada, allà dalt del seu hàbitat natural, que és un escenari de teatre. Fou a Bellreguard, i hi representaven *Domina dominante*. Mai hi havia tornat a pensar. I tanmateix, treballant en el procés d'edició d'aquest llibre,

em va saltar a la vista el títol de la col·laboració d'Amparo Martínez —la Bettia de l'obra: oooohhh!—: "Avui farem comèdia, demà...". I des d'aquell moment, jo no sé des de quin raconet on dormen les emocions immortals, em va vindre al cap una cançó que sonava a Domina dominante, amb música incorporada i tot que —supose— no se'n deu anar massa de la que sonava aquella vesprada a Bellreguard: "Avui farem comèdia, demà farem tragèdia...; naní-naní-nanino, naní-naní-nanino...".

Així és que, amics, amigues:

Tant si sou conscients com si no; tant si la vostra voluntat hi actua a favor o en contra; tant si les vostres idees, les vostres experiències vitals, el vostre estil de vida i — encara hi diria més—, tant si la vostra tirada ideològica o la vostra tendència de pensament es decanta per ser procliu a la pluja o per avorrir-la com si fóra una maledicció del cel...: no us en refieu. La pluja va amb nosaltres, desperta o adormida, manifesta o latent, inevitable, indefugible, com un gen, com una proteïna o com un virus. I sempre, sempre, i per fortuna, ens acaba plovent al damunt.

Ara, anem a fer comèdia; demà...: vés a saber!

Maria Josep Escrivà Vidal.

Consellera del CEIC Alfons el Vell i

coordinadora de l'Homenatge a la Paraula.